

РЕШЕНИЕ

№ 814

гр. София, 14.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.02.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Антоанета Аргирова

Диляна Николова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9732** по описа за **2013** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 01.07.2013 г., постановено по н.а.х. дело №5653/2012 г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 6-ти състав е отменил изцяло Наказателно постановление /НП/ № Р-10-69/14.02.2012 г. на Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Осигурителен надзор“, с който на С. М. С.-изпълнителен директор на Пенсионно -осигурително акционерно дружество [фирма], [населено място], на основание чл.53 вр. чл.27 от ЗАНН и чл.354, ал.2 от Кодекса за социалното осигуряване /КСО/ и чл.17, ал.1, т.13 от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/, е наложена глоба в размер на 300 лв.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, е обжалвано от административнонаказващия орган /АНО/, с искане да бъде отменено и вместо него НП-потвърдено. Релевираното касационни основания са за допуснати съществени процесуални нарушения и нарушение на закона- чл.348, ал.1, т.2 и т.1 от НПК, вр.чл.63, ал.1 ЗАНН, аргументирани в жалбата.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се представлява от юрисконсулт Н., който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

Ответникът по касационната жалба се представлява от адв.Т., който оспорва

касационната жалба и моли за оставянето в сила на оспореното решение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава становище за законосъобразност на оспореното решение.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло съответствието на атакуваното решение с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да постанови оспореното съдебно решение СРС е приел за установено от фактическа страна, че по време на проверка, извършена в ПОАД [фирма], [населено място], съгласно Заповед № 197/17.10.2011г. от експерти на КФН е установено, че на 14.04.2011 г. е издадено платежно нареждане П 2739247 с наредител ПОАД [фирма], [населено място], за сумата от 400 000 лв. на името на получателя [фирма] по сметка с IBAN BG 76 CECB 9790 1003 0827 02. Като основание за превода е посочено „Сделка с ценни книжа". Платежното нареждане е подписано от С. М. С. и К. Н. Ч. - Изпълнителни директори на ПОАД [фирма], [населено място]. Тъй като номерът на сметката не е на посочения за получател- [фирма], а на [фирма], [населено място], сумата постъпва по разплащателната сметка на [фирма], [населено място]- сметка с IBAN BG 76 CECB 9790 1003 0827 02. На 29.04.2011г. [фирма], [населено място] възстановява сумата от 400 000 лв. по сметката на ПОАД [фирма], [населено място]. Проверяващите възприемат извършения паричен превод за предоставен краткосрочен паричен заем /чл.240 ЗЗД/ - в нарушение на императивната разпоредба на чл.121г, ал.1 КСО. Въз основа на преписката бил съставен акт за установяване на административно нарушение № Р-06-56/18.01.2012г. Въз основа на АУАН е издадено наказателно постановление № Р-10-69/14.02.2012г. на Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Осигурителен надзор", с което на основание чл.53 вр. чл.27 от ЗАНН, чл.354, ал.2 от Кодекса за социалното осигуряване и чл.17, ал.1, т.13 от Закона за Комисията за финансов надзор на нарушителя е наложена глоба в размер на 300 лв.

При тази фактическа обстановка, за да отмени издаденото НП, въззивната инстанция извела от правна страна изводи, че че с оглед спазване на финансово-счетоводната политика на търговските дружества, съобразени с действащите разпоредби, правно регламентиращи паричния оборот от гледище на облигационните правоотношения, следва да се ръководи от относимите разпоредби на ЗЗД - чл.240 ЗЗД - договор за паричен заем, по силата на който заемодателят предава на заемателя пари, които вторият се задължава да върне в определен срок; и с оглед правната сигурност при евентуални гражданско-правни спорове - чл.164, ал.1, т.3 ГПК- забрана за свидетелски показания по отношение установяването на договори на стойност, по-голяма от 5 000 лв. Предвид специфичния предмет на дейност на търговското дружество-жалбоподател, за всяка парична операция било необходимо от гледище на спазване финансово-счетоводната дисциплина нейното документиране, което съгласно счетоводната политика на дружеството следвало да отговаря на редица критерии, включващи и точното идентифициране на всеки краен потребител на

предоставената услуга. В този смисъл безспорно страните не отричали, че липсвали всякакви доказателства, обективиращи сключването на договор за заем по смисъла на чл.240 ЗЗД както между ПОАД [фирма], [населено място], от една страна, от друга - [фирма], така и между ПОАД [фирма], [населено място] и [фирма], [населено място]. И двете страни не отричали факта, че реквизитите на издаденото платежно нареждане П 2739247 с наредител ПОАД [фирма], [населено място], за сумата от 400 000 лв. на името на получателя [фирма] по сметка с IB AN BG 76 CECB 9790 1003 0827 02 - разплащателна сметка на [фирма], [населено място] било с невярно съдържание - наименованието на получателя не кореспондираше с номера на банковата му сметка. Видно от заключението на съдебната финансово-счетоводна експертиза: 1/Извършените от [фирма], [населено място], финансови операции в периода 14.04.2011г. - 29.04.2011г. биха били възможни, ако не е била получена сумата от 400 000 лв.; и 2/ По принцип при изготвяне на платежни нареждания за кредитен превод е възможно да се допусне неволна грешка и да се въведат данни за друг субект. Въз основа на това съдът е приел, че в случая е била допусната именно техническа грешка от служителката, довела до подписване на платежно нареждане П 2739247 от 14.04.2011г. с наредител ПОАД [фирма], [населено място], за сумата от 400 000 лв. и не е налице сключен договор за заем.

Решението е постановено при наведените в касационната жалба касационни основания:

Необосноваността и непълнотата на доказателства не са касационни основания /чл.348, ал.1 от НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН/, тъй като касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване. К. съд обаче може и е длъжен да контролира начина на формирането на вътрешното съдийско убеждение. Данните по делото в случая сочат, че въззивната инстанция е допуснала съществено процесуално нарушение в процеса на събиране и преценка на доказателствените материали по делото, свързано с процесуална пасивност на съда, в нарушение на задълженията по чл.13, чл.14 и чл.107 НПК, вр.чл.84 ЗАНН, както и с игнорирането на доказателства и недостатъчната преценка на някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване. На първо място, ограничението за недопустимост на свидетелски показания-чл.164, ал.1, т.3 от ГПК е неприложимо в наказателния процес. НПК не познава такова ограничение, както и отнапред установена доказателствена сила и стойност на допустимите доказателства. НПК, а не ГПК е приложим във въззивното производство пред СРС-чл.84 от ЗАНН. СРС не е изпълнил задълженията си за обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, основано на задълбочен анализ на събраните по делото доказателства в тяхната взаимовръзка; не е преодолял с регламентираните от процесуалния закон, способности и средства съществуващите налични несъответствия в същите. В тази връзка СРС е игнорирал и писмените обяснения дадени от представляващия [фирма] и инкорпорирани към доказателствения материал по делото, че от началото на 2011 г. и до 19.12.2011 г. ПОАД „Ц.-Сила” не е подавало нареждания и не е сключвало сделки с корпоративни

облигации, при условие, че като основание в платежно нареждане П 2739247, с наредител ПОАД [фирма], [населено място], е вписано именно: „Сделка с ценни книжа". Не е разпитал като свидетели служителката, за която е приел, че е допуснала техническа грешка. С предприетия процесуален подход контролираната съдебна инстанция е дерогирала визираните в чл.чл. 13, 14 и 107 НПК, правни предписания, препятствувайки разкриването на обективната истина във въззивното производство и предпоставяйки съществено процесуално нарушение. В съответствие с установената съдебна практика, съществува възможност за издаване, съответно за потвърждаване на НП, което се основава единствено на косвени доказателства, при положение, че веригата от тези косвени доказателства е непрекъсната и по категоричен начин изключва всички останали възможни версии за случилото се, като без съмнение установява обективните признаци на извършеното деяние.

АССГ не може да не посочи, че допуснатите от въззивната инстанция нарушения са станали възможни със „съдействието" на административнонаказващия орган. АНО не е изложил и не се е позовал на това, че „техническата грешка" между същите лица е системна и сочи на опит за прикриване на действителни облигационни отношения, като не е довел до знанието на СРС издадените от него самия предходни НП за същия вид нарушения и постановените по тях съдебни решения- Решение №3293/18.06.2012 г. по дело №3014/2012 г. на АССГ, II кас.с-в; Решение 2749/24.04.2013 г. по д.№1340/2013 г. на АССГ, - кас. С-в; Решение №6853/08.11.2013 г. по д.№7402/2013 г. на АССГ, VIII кас.с-в; Решение №4290/27.06.2013 г. по д.№37928/2013 г. на АССГ, X кас.с-в; Решение №5611825.10.2012 г. по д.№51148/2012 г. на АССГ, V кас.с-в.

Констатираното неспазване на процесуалните правила е обосновало несъблюдаване на материалния закон, доколкото е създадо процесуална пречка за изграждане на вътрешно убеждение на компетентния орган в резултат на надлежна процесуална и доказателствена дейност, гарантираща неговата формална и логическа правилност, и обезпечаваща съответност между изведената фактическа обстановка и правната й оценка.

Установените пропуски и недостатъци в процесуалните действия на въззивния съд, и при правоприлагане на материалноправните норми, се субсумират от касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН и обуславят касирането на оспореното решение, като делото бъде върнато за ново разглеждане от друг въззивен съдебен състав. При последното, коментираният в обстоятелствената част на съдебното решение въпроси по фактите, следва да намерят аргументиран отговор по предвидения процесуален ред, чрез изискуемите способности и средства, и в очертаната от закона форма, след което въззивната инстанция да се произнесе по приложимото право.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.2 и чл.222, ал.2, т.1 от АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 01.07.2013 г., постановено по н.а.х. дело №5653/2012 г. по описа на Софийски районен съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: